

Τιμή συνδρομής έτησίως και προπληρωτέας: Διά τό Έσωτερικόν δρ. 8
 διά τό Έξωτερικόν φρ. γρ. 10. — Τιμή φύλλου: Διά τό Έσωτερικόν
 δρ. 0,20 διά τό Έξωτερικόν φρ. γρ. 0,20.

Διά καταχωρήσεις άγγελιών έν τή τελευταία σελίδι κτλ. γίνονται ιδιαίτεροι
 συμφωνίαι. — Γραφείον: όδός Νομισματοκοπέιου άριθ. 7 παρά τήν
 Διεύθυνσιν τής Άστυνομίας.

1895.

Έν Αθήναις, 30 Απριλίου.

Άριθ. 18.

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

11

Ο ΟΡΘΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Τάστέρια τρεμοσβύνουνε κ' ή νύχτα είνε λίγη,
 Με φώς χλωμό και άρωστο οί κάμποι αντιφεγγίζουν
 Κι' όλόγυρά του, όπου στραφή, τό μάτι σου ξανοίγει
 Έδώ κορμιά, εκεί κορμιά στρωμένα να μαυρίζουν.

Φίλους κ' έχθρους ό θάνατος σ' ένα τραπέζι σμίγει
 Όπου τάγριμα άκάλεστα με πείνα τριγουρίζουν,
 Χαρά στον όπου γλύτωσε, χαρά στον πόχει φύγη,
 Μα όσους τό βόλι ξέσχισε, κοράκια ξανασχιζουν.

Άξαφνα όρθος ό Σαλπικτής πηδάει ό λαβωμένος,
 Στριγγή φωνή και σπαραχτήν ή σάλπιγγά του βγάξει
 Που λές τον ίδιο της χαλκόν — κι' όχι αυτιά — σπαράζει.

Μα δέν ξυπνάει στο όρθινό κανένας πεθαμένος·
 Μόν τα κοράκια φεύγουνε κοπαδιαστά, σαν νάναι
 Τών σκοτωμένων οί ψυχές που στα ούράνια πάνε.

12

Η ΖΟΥΧΡΑΕ

Άλλοι στην κοσμολόγητη τή Ζουχραε Τσιγγάνα!
 Έγώ 'μαι 'γώ; Που μιá βραδιά μεσ σ' άγιο μοναστήρι
 Με λιβανίζαν με χρυσό παπάδες θυμιατήρι
 Μπρός στην εικόνα του Χριστού, μπρός στού Χριστού τή μάνα;

Κλείσετε μάτια μάργελα, δυστήτε μάτια πλάνα,
 Που στην υγεία σας έπινεν άπ' τ' άγιο τό ποτήρι
 Ό γούμενος, και τό χορό σηκώνουνταν να σύρη
 Κι' όταν ακόμα εσήμαινεν ή αυγινή καμπάνα.

Τόρα... με κρίζουν τα μωρά γρηά καλαμοδύζω
 Όταν στους δρόμους σαν σκυλι να βρω θροφή γυρίζω,
 Γιατί τα χνώτά μου βρωμοούν σαν τής ταφής τό χώμα.

Τότες βαμμένα με κινά τα ώραία μου δαχτύλια,
 Τόρα, στο κύο μελανά, κι' από συνήθειο άκόμα
 Κρούσταλλα, ξύλα, τα χτυπώ σαν καρυδένια ζίλλια.

ΓΡΥΠΑΡΗΣ

23 Απριλίου

Η ιδανική χώρα τής αιωνίου άνοιξεως, ή
 τόσον ύμνηθείσα και όνειροποληθείσα
 υπό τών ποιητών, και έάν ύπόρχη που
 επί του γήινου πλανήτου, βεβαίως δέν
 είνε αι Αθήναι. Άπεναντίας ήμεις εδω
 εϊμπορούμεν να ισχυρισθώμεν ότι άνοιξιν
 δέν γνωρίζομεν είνε δε άπορίας άξιον πως
 όλα τα άθηναικά Ημερολόγια τής χαρί-
 ζουν άκόμη τρίμηνον έξουσίαν, μέχρι τών
 δευτερολέπτων όριζομένην, άφ' ου, κατά
 την έκφρασιν ένός άστρονόμου, τό μεταξύ
 χειμῶνος και θέρους διάστημα ίσοϋται παρ'

ήμιν συνήθως με την διαφοράν δύο ίσων
 αριθμῶν. Η μετάβασις από του δριμυτά-
 του ψύχους εις τόν πνιγηρότερον καύσωνα
 είνε τῶ ὄντι τόσον άπότομος, ή εισβολή
 του θέρους είνε τόσον αιθνηδία, ὡστε ή
 άνοιξις, ή γλυκυτάτη ὡρα, ή τόσον εύκρα-
 τος και χαρακτηριστική, εκμυδενίζεται.
 Τοϋτο βεβαίως δέν εμποδίζει οϋτε τούς
 βλαστούς να εκπετοϋν, οϋτε τα άνθη να
 νοίγουν, οϋτε τα πτηνά να κελαδοϋν, οϋτε
 την φύσιν να νεάζη και ναναγεννάται·
 άλλ' ὅλη αυτή ή μεταβολή γίνεται οϋτως-
 ειπεϊν λεληθῶτως, και όταν παρελθη τό
 ψύχος και διαλυθοϋν οί πάγοι και φύγουν
 τα σύννεφα και γίνη άνεκτή ή ζωή του
 υπαίθρου και τής έξοχῆς, τό εϋρον τής
 άνοιξεως, ή ὅποια δι' ήμάς δέν ήρχισε καν
 άκόμη, τό βλέπομεν μετ' εκπλήξεως συν-
 τετελεσμένον ή χωροϋν προς τό τέλος του.
 Οϋτω και εις άλλας χώρας αι χιονοσκεπεϊς
 εκτάσεις μεταβάλλονται ὡς δια μαγείας
 εις άγρούς καταπρασίους, εϋθύς ὡς δια-

λυθῆ τής χιόνος τό παχύτατον στρώμα,
 υπό τό θάλλπος του ὁποίου εδλάστανε λά-
 θρα του σίτου ό σπόρος...

Η εφετεινή ὅμως άνοιξις είνε δια τας
 Αθήνας μιá εξαίρεσις του κανόνος. Την
 εϋχομεν, την αισθανόμεθα, την απολαμβά-
 νομεν. Οϋτε του Μαρτίου τα τελευταία
 ψύχη επετάθησαν, οϋτε του χειμερινού
 ήλιου, του πρωίμως καυστικού, επραγμα-
 τοποιήθη ή άπειλή. Η θερμοκρασία είνε
 μετρία, άληθῶς εαρινή. Δροσεραί, άρωμα-
 τώδεις είνε αι προΐαι και τα ώραία, τα τό-
 σον πλούσια εις χρώματα και εις όνειρα,
 δειλινά. Ασθμαίνοντας και περιρρῶτους έξ
 ιδρώτος διαβάτας δέν βλέπεις οϋτε την
 μεσημβριαν· οϋτω καθίσταται άκόμη δυ-
 νατός και εύχάριστος και αυτός τής δεν-
 δροστοιχίας ό περίπατος, κατά την ὡραν
 τής μουσικής, προ του προγεύματος. Έν
 γένει οί περίπατοί μας είνε πολυάνθρωποι
 και φαιδροί· καθεκάστην δε, περι την δύ-
 σιν του ήλιου, παρελαϋνουν προ του Ζαπ-